

paa, hvordan du lettest skulde blive os kvit. Et saa modbydeligt Komadiespil! Saa lumpent! Saa fejgt!“

Inde i Barnekammeret, hvortil Døren stod aaben, begyndte „Stumpen“ at klynke. Men hun hørte det ikke. Hun var igen begyndt at gaa op og ned ad Gulvet og talte efterhaanden mere til sig selv end til ham. Først da Barnet gav sig til at skrige, gik hun derind.

Per rettede sig i Vejret, greb sig med Hænderne om Hovedet og stønnede. Nu var det gjort! Ofret var bragt! Og han lovede sig selv at holde ud til det sidste.

Inger kom tilbage. Hun gik paany et Par Gange op og ned ad Gulvet og stillede sig tilsidst hen foran ham.

„Har du da slet ingenting at sige mig? Saa sig dog, at det ikke er sandt!“

Han rystede paa Hovedet.

„Nej, Inger — hvad hjælper det.“

Hun blev dog endnu staaende lidt.

Saa vendte hun sig hulkende fra ham og gik tilbage til Soveværelset.

„Saa fejgt! Saa lumpent!“ hørte han hende sige, idet hun slog Døren i efter sig.

Kort efter mærkede han Uro i Huset. Der blev gaaet med Dørene, og han hørte Inger højroestet give Ordre til Pigerne. Nede i Gaarden lød Karlens Træsko. Vognporten blev slaaet op, og Vognen blev trukket frem.

Hun vilde tage herfra allerede iafte! — tænkte han angst.

Nu blev Børnene vækket. Ingeborg græd, Hagbarth spurgte, om der var Ildebrand. Allevegne lød Ingers bydende Stemme. En af Pigerne kom forfjamsket løbende ind i Dagligstuen paa sine Strømpesokker for at hente noget; men da hun opdagede Per, vendte hun skrækslagen om. Ogsaa Inger kom engang derind — fuldt rejseklædt, i Hat og Kaabe.

„Naar det endelig skal være, Inger, saa maa da hellere jeg rejse bort. — Eller vent dog i det mindste til imorgen!“

Hun svarede ikke. Hun stod henne ved Sekretæren og tog sine Husholdningspenge og andre Smaating.